

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819010378
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3819010378.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu, v trestnej veci proti obžalovanému C. Q., nar. X.X.XXXX v H., t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava, pre zločin lúpeže § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/67/2019 zo dňa 8. júla 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. septembra 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného C. Q. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 2T/67/2019 zo dňa 8. júla 2019, boli obžalovaní C. Q. a I. V. uznaní vinnými v bode 1. rozsudku zo zločinu lúpeže § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona a v bode 2. rozsudku zo zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona spáchané formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1. potom, čo obžalovaný C. Q. spozoroval dňa 04.12.2018 v čase od 03:00 h do 04:00 h vo vchode obytného domu v Y. č. XX/X, okres C. spiaceho neznámeho muža, sa dohodol s obžalovaným I. V., čakajúcim na neho v osobnom motorovom vozidle zn. Seat Alhambra, ECV: PD-XXXGL, šedej metalízy pred vchodom, že „ho idú spraviť“ (rozumej olúpiť), načo sa zamaskovali do kukiel tmavej farby s otvormi na očiach a ústach, ozbrojili sa teleskopickým obuškom (obž. M. V.) a boxerom (obž. P. Q.), všetko patriace obžalovanému I. V. a vošli do predmetného vchodu, kde pristúpili k poškodenému I. H., ktorý v tom čase sedel na cestovnom kufrí opretý o stenu, obžalovaný I. V. vystrel obušok pred jeho tvár a po anglicky mu povedal: „Give me money“ (v preklade daj mi peniaze), načo poškodený vytiahol z vrečka bundy svoju peňaženku, túto si vzal obžalovaný I. V., prezrel ju a vybral z nej bankovky v hodnote 2 x 100 eur, 4 x 50 eur, 2 x 20 chorvátskych kún, 1 x 10 chorvátskych kún, ktoré si vzal a zvyšok zahodil na zem, po čom obaja obžalovaní odišli a neskôr si peniaze rozdelili, čím spôsobili poškodenému I. H., škodu vo výške 400 eur a 50 chorvátskych kún,

2. obžalovaný I. V. dňa 04.12.2018 v presne nezistenom čase od 04:50 h do 05:00 h prišiel k poškodenému I. H., ktorý sa nachádzal pred bytovým domom v Y. XX/X, okres C. a po anglicky mu povedal: „you must go with me“ (v preklade musíš ísť so mnou), načo poškodený len povedal dobre a nikam nešiel, ale obžalovaný uvedený viackrát zopakoval a kázal mu ísť si zobrať batožinu, pričom keď poškodený vošiel do vchodu predmetného domu šiel obvinený za ním a zobral jeho kufor, následne ho odviezol k zaparkovanému osobnému motorovému vozidlu zn. Seat Alhambra, ECV: PD-XXXGL, šedej metalízy, kde v tom čase sedel na mieste šoféra I. H., otvoril mu zadné pravé dvere, kufor mu odložil do

batožinového priestoru a sám si sadol na miesto spolujazdca, pričom následne povedal poškodenému, aby mu dal peniaze, že mu ich potom vráti jeho kamarátka T., načo prešli s vozidlom k bankomatu VÚB banky v Nitrianskom Pravne, kde poškodený za prítomnosti obžalovaného v čase o 05:04:16 h vybral 100 eur, z ktorých 50 eur odovzdal obžalovanému a požiadal ho, aby ho zaviezol späť do obce Y., avšak obžalovaný kázal M. H. ísť do Prievidze pred obchodný dom ASKO, kde prikázal poškodenému vystúpiť a počkať ho, pričom na motorovom vozidle následne odišli aj s jeho batožinou a poškodený, ktorý je občanom Chorvátskej republiky a bol v Prievidzi prvýkrát v živote, ostal čakať na mieste, pričom sa snažil kontaktovať svoju rodinu a známu T., avšak neúspešne a keď sa po cca 15 minútach obvinený vrátil, bol s ním už aj obžalovaný C. Q., ktorého bol obžalovaný M. V. vyzdvihnúť u jeho priateľky a s ktorým sa počas návratu k poškodenému dohodli, že z poškodeného sa pokúsia ešte dostať nejaké peniaze, pričom po príchode k nemu mu prikázali, aby šiel s nimi do kasína Royal Admiral, na ul. R. cesta V. XXXX/X, C., kde sa zdržali od 06:17 h do 06:38 h, pričom obaja obžalovaní hrali na automatoch, počas čoho obžalovaný I. V. kázal poškodenému, aby bol stále pri ňom a po celý čas ho sledoval, aby neodišiel, počas hry si od poškodeného vypýtal ďalšie peniaze, načo mu tento dal 5 eur a po odchode z kasína nastúpili opäť do uvedeného motorového vozidla, ktoré ako vodič viedol obžalovaný I. V. a s vozidlom zašli do lesoparku v C., kde zastali a poškodenému povedali, že musí čakať kým zavolá T., načo obžalovaný I. V. zaspal a asi po dvoch hodinách, keď poškodený žiadal obžalovaného C. Q., aby ho zaviezli naspäť do Y., mu tento na telefóne v prekladači ukázal text, že ak im nedá 200 eur, tak ho zabijú, načo mu poškodený ukázal, že má len 50 eur, ktoré si obžalovaný C. Q. zobral a rukou mu ukázal gesto podrezania a po chvíli zobudil obžalovaného I. V., ktorého poškodený opätovne s plačom prosil, aby ho zaviezli naspäť, načo ho tento udrel päťou do tváre a po anglicky mu povedal, aby mlčal, nato obžalovaný C. Q. prehľadal poškodeného batožinu, z ktorej odcudzil elektrický holiaci strojček zn. Braun a hrozil poškodenému takým spôsobom, že v ruke držal francúzky kľúč, ktorým si búchal po dlani, obžalovaný I. V. opäť napísal v prekladači telefónu text, že ak im nedá 200 eur, tak ho zabijú, načo mu poškodený napísal, že peniaze nemá, že mu ich môžu poslať z domu a obžalovaný I. V. mu odpísal, že mu dá telefón, ale pokiaľ do 11.00 h nepošlú peniaze, tak ho zabijú a že má domov oznámiť, čo sa mu stalo, čo poškodený urobil a keď mu obratom volala jeho sestra, kázali mu obžalovaní pýtať 500 eur, čo urobil a pri nasledujúcich telefonátoch s jeho otcom tomuto uviedli, že chcú peniaze, že mu dávajú hodinu, alebo poškodeného zabijú, potom obžalovaný I. V. zobral poškodenému bankomatovú kartu a krikom si od neho vynútil PIN kód, následne poškodeného vozili neznámymi cestami, občas zastavili pri bankomate, aby skontrolovali či už prišli peniaze, kde v čase o 13:36:27 h vybral obžalovaný C. Q. z účtu poškodeného za použitia jeho platobnej karty z bankomatu pri OD Kaufland v Prievidzi sumu 20 eur, večer mu zobrali mobilný telefón a odviezli ho do chaty I. H. v chatovej oblasti T. M., kde ho zamkli, pričom na oknách chaty boli mreže a počas noci ho bol dvakrát skontrolovať obžalovaný I. V., ktorý ráno dňa 05.12.2018 v čase o 07:18:47 vybral z účtu poškodeného za použitia jeho platobnej karty z bankomatu pri OD Jednota v Nitrianskom Rudne sumu 500 eur, ktoré si neskôr s obžalovaným C. Q. podelili a v čase o 07:25:43 h zaplatil z účtu poškodeného za použitia jeho platobnej karty na čerpacej stanici v Nitrianskom Rudne sumu 20 eur a následne vyzdvihli poškodeného v predmetnej chate a odviezli ho na vlakovú stanicu do mesta Nováky, kde mu vrátili doklady, bankomatovú kartu a mobilný telefón, dali mu 130 eur na cestu a kúpili mu lístok do Bratislavy, pričom týmto konaním obžalovaní poškodenému nespôsobili žiadne fyzické zranenia a spôsobili mu škodu vo výške 555 eur.

Za to bol odsúdení:

Obžalovaný C. Q. podľa § 186 ods. 1, § 41 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m) § 38 ods. 5, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu súd uložil ochranné ústavné protitoxikomanické liečenie.

Obžalovaný I. V. podľa § 186 ods. 1, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h), písm. m), § 39 ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov, 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému I. V. rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 2 T 32/2019 zo dňa 25. 3. 2019, právoplatný dňa 25. 3. 2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovaným C. Q. a I. V. uložená povinnosť

uhradiť spoločne a nerozdielne poškodenému I. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. a R., Q., H. H. BB škodu vo výške 955 euro a 50 kún a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku bol poškodený I. H. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti výroku o treste citovaného rozsudku ihneď po vyhlásení podal odvolanie obžalovaný C. Q., ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu. V odvolacích dôvodoch poukázal na skutočnosť, že v prípravnom konaní sa síce k trestnej činnosti nepriznal, avšak bolo to z dôvodu správneho ustálenia skutkového stavu ohľadne oboch skutkov a potvrdenia verzie obžalovaného tak ako ju tento uvádzal a teda zohľadniť mieru konania obžalovaného, pričom sa potvrdilo, že pri trestnom čine vydieračského únosu prvotný nápad tento spáchať bol zo strany spoluobžalovaného V.. Poukázal tiež na pasívne správanie obžalovaného Q. počas skutku zločinu lúpeže, pričom neexistuje žiadny dôkaz, že by sa na skutku lúpeže obaja obžalovaní dohodli, obhajoba však pripúšťa, že v danom prípade možno považovať takúto dohodu za konkludentnú. Na uvedené skutočnosti obhajoba poukázala z dôvodu, aby vysvetlila rozdielny postoj obžalovaného Q. k trestnej činnosti v prípravnom konaní a v konaní pred súdom, kde urobil vyhlásenie o vine, ktoré možno brať za bezvýhradné tak po stránke skutkovej, ako aj právnej. Pokiaľ ide o uložený trest, voči ktorému smeruje odvolanie, obhajca uviedol, že prvostupňový súd ukladal trest s použitím ustanovenia § 39 ods.2 písm.d), ods.4 Tr.zák., mohol obžalovanému Q. znížiť trest maximálne na 6 rokov a 4 mesiace. Ak by však súd prvého stupňa použil ustanovenie § 39 ods.1 Tr.zák. mohol mu uložiť aj trest kratšieho trvania ako je 6 rokov a 4 mesiace. Súčasne obhajca namietol nesprávne použitie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm.h) Tr.zák. u obžalovaného s poukazom na tú skutočnosť, že pri ukladaní trestu bolo použité aj ustanovenie § 41 ods.1 Tr.zák., v dôsledku čoho okolnosť spáchania viacerých trestných činov bola obžalovanému pripočítaná v neprospech dvakrát. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm.e) Tr.por. zrušil výrok o treste, nakoľko tento je neprímeraný a obžalovanému sám uložil úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v kratšej výmere (alternatívne s použitím § 39 ods.1 Tr.zák. namiesto § 39 ods.2, ods.4 Tr.zák.).

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu konanom o odvolaní obžalovaného, prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižava dôvodov odvolania, navrhol tomuto vyhovieť a uložiť obžalovanému miernejší trest odňatia slobody.

Obžalovaný C. Q. uviedol, že sa stotožňuje so slovami svojho obhajcu a žiadal vyhovieť svojmu odvolaniu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd uvádza, že pokiaľ ide o výrok o vine, súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď po tom, čo prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr.por. o vine, uznal obžalovaného C. Q. vinným v bode 1. rozsudku zo zločinu lúpeže § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona a v bode 2. rozsudku zo zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods.1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, pretože tento svojím konaním popísaným v skutkoch pod bodmi 1 a 2 naplnil všetky zákonné znaky citovaných trestných činov. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine a náhrade škody, ani v postupe súdu predchádzajúcom výroku týmto výrokom nezistil chyby odvolaním nevytýkané a odôvodňujúce podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaného odvolania v zmysle § 317 ods.1 Tr.por. len výrok o uloženom treste a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním výroku o treste z podnetu podaného odvolania krajský súd dospel k záveru, že okresným súdom uložený trest nie je neprímerane prísny a teda nie je dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie. Je potrebné poukázať na to, že okresný súd prihliadol pri ukladaní trestu na všetky skutočnosti dôležité

z hľadiska určenia druhu trestu a jeho výmery, pričom vyhodnotil okrem iného aj to, akou mierou obžalovaný C. Q. prispel k spáchaniu trestného činu a teda zohľadnil i okolnosti, na ktoré poukazuje obžalovaný vo svojom odvolaní. Svoje rozhodnutie ohľadne uloženého trestu riadne odôvodnil a správne potom vychádzal z trestnej sadzby ustanovenia § 186 ods.1 Tr. zák. upravenej s použitím § 38 ods.5 Tr.zák. (opätovné spáchanie zločinu), s použitím § 41 ods.2 Tr.zák. (ukladal trest za viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma skutkami), pričom súčasne zohľadniac okrem iného i vyhlásenie obžalovaného o vine dospel súd k záveru, že v prípade obžalovaného C. Q. je možné v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 44/2017 zo dňa 27. 06. 2017 použiť pri ukladaní trestu ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a teda znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, na výkon ktorého ho v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestnej činnosti, ktorá je predmetom tohto rozsudku, bol vo výkone trestu za úmyselnú trestnú činnosť. Odvolací súd tak, ako je uvedené už vyššie, nezistil, že by takto uložený trest bol neprimerane prísny, práve naopak, tento sa javí vzhľadom na závažnosť spáchanej trestnej činnosti, opakované spáchanie zločinu, počet trestných činov spáchaných v jednočinnom, ale i viacčinnom súbehu, ako miernejší. Obžalovaný tiež namietal nesprávne použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr.zák. s poukazom na tú skutočnosť, že pri ukladaní trestu bolo použité aj ustanovenie § 41 ods.1 Tr.zák., v dôsledku čoho mu okolnosť spáchania viacerých trestných činov bola pripočítaná v neprospech dvakrát. Odvolací súd uvádza, že s týmto tvrdením nemožno súhlasiť. Hoci je vo výroku o treste prevaha priťažujúcich okolností (vrátane § 37 písm. h/) formálne vyjadrená príslušnými ustanoveniami Trestného zákona, táto nemala s poukazom na použité ustanovenie § 38 ods. 5 Tr.zák. (druhá veta) vplyv na úpravu trestnej sadzby.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti odôvodňujúce z podnetu odvolania obžalovaného zrušenie alebo zmenu napadnutého výroku o treste, pričom s podrobným odôvodnením v tomto smere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Z týchto dôvodov odvolanie obžalovaného C. Q. nepovažoval za dôvodné a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.